

ENGELYA

“Evet, sayın seyirciler. Ölü sayısı milyarları buldu ve bu sayının her geçen gün artacağı da söyleniyor. Dünya nüfusunun yarısı ölümle savaşıyor, diğer yarısı ise korkunun pençesinde kendilerine illetin geleceği zamanı bekliyorlar. Dünya Başkanı hastalık yüzünden insanların içine çıkamıyor, bu yüzden istifa etmesi için herkes protesto yürüyüşleri düzenlemekte. İnsan neslinin soyu, Dünya üzerinde bir yıl içinde tükenebilir. Dünya insanları hiç bu kadar aciz ve çaresiz olmamıştı. Şimdi durum ile ilgili ayrıntılı bilgiyi profesör dok...”

Daha fazla dinleyemedim ve engelvizyonu kapattım. Üzölmüş müydüm? Galiba. En azından sevindiğim söylenemezdi. Dünya ve insanları yok oluyordu. Benimse elimden gelen sadece engelvizyondan olanları izlemektir. Anlamsız sayılacak bir bağıllık hissediyordum. Büyük ihtimal bu duyguyu sadece ben hissediyordum, kendi gezegenimde. Sonuçta, atalarım uzun yıllar Dünya’da yaşamıştı. Oranın havasını çekmiş, suyunu içmişlerdi. Oysaki ben, daha çocuktum Dünya’dan ayrıldığımda. Zaten ne olduğunu bile anlamamıştım. 8 yaşındaydım. O günden sadece; annemin gözyaşlarını ve babamın onu teselli edişini hatırlıyorum. Ne çabuk geçmiş zaman, dile kolay tam 88 yıl önceydi. Tatil zannetmişim ilk önce. Çünkü yaz okulu dönemlerinde kampa giderken de evimden ayrılır, annemin gözyaşlarına tanık olurum. Sağ olsun, çok düşküdü bana annem. Döktüğü her gözyaşı inci tanesine benzerdi, bu yüzden ki her damlasını yakalayıp boynuma asmak isterdim. Çocuk aklı işte, o zamanlar ne bilsin. Babamsa, annemden farklıydı. Benim için değil ağlamak, başımı okşadığını bile hatırlamam. Hani bazı babalar, taş fırın erkeği olup çocuklarına karşı sevgilerini gösteremez ama geceleri onlar uyurken yanına gelip başını okşar ya, hee işte benimkisi öyle de değildi. Kaç gece uykusuz kaldığımı hatırlamıyorum. Ne gelen vardı, ne giden. Yine gelen biri varsa o annemdi. Babamın gelmediği karanlık gecelerde, gecemi aydınlatmak için bana incilerini getirirdi. Gerçekten bir ara babama karşı görünmez olduğumu zannetmişim. Ayna ile dolaşıyordum. Baba bak görünüyorum derdim. Oysa o beni yine hiç görmezdi. Artık daha iyi anlıyorum, görmek istemedikten sonra Everest bile karşında olsa nafiye. Şimdi diyorum da; keşke son bir kez yanımda olsa da ben onu görsem, o yine beni görmese. O görünmeyen Everest’e baksa ben de onun gözlerinden öpsem. İnsanlar yaşlanınca daha duygusal oluyor sanırım. Zaten babama artık kızmıyorum, aslında hiç kızmadım da. Onun bir suçu yoktu, ama benimde yoktu. Ben daha kendimi yeni tanıyordum, belki de bu yüzden babamla iyi tanışmamıştım. Galiba durum ne olursa olsun, onu bir yerde haklı çıkarmak için bahaneler arıyorum. Çünkü Dünya’dan ayrılırken geride bıraktığım annemden sonra ikinci sevdiğim kişiydi o. Bu yüzden ki onu kötü hatırlamak istemiyorum. Dedim ya yaşlanınca daha bir sulu göz oluyor insan...

Bugün günlerden Salı, 2318 yılını gösteriyor Dünya takvimleri. Gerçi bizim gezegenimizle eş zamanlı ilerliyor takvim ama günlerin ve ayların isimleri değişik burada. Gezegenimizin adı; Engelya. Bilim adamları bu gezegeni yaklaşık 122 yıl önce bulmuş, yani ben doğmadan 26 yıl önce. Buldukları zaman çok şaşırılmışlar çünkü bu gezegen, neredeyse Dünya’nın bütün özelliklerini taşıyormuş. En önemlisi; şu anda yaşamamızı sağlayan havanın ve suyun olduğunu keşfetmişler burada. Bu gezegeni belki de Dünya insanları kendileri için alabilirlerdi ama ne yazık ki Dünya nüfusuna bakıldığında bu gezegen gibi 10 tane daha olması gerekiyor. Çünkü Engelya, Dünya’nın bir minyatürü. Bulduğundan itibaren 30 yıl üzerinde çalışılmış ve bizler için ince planlar yapılmış, içinde yaşayacakların yani bizim bile haberimiz olmadan. Dünya artık eskisi kadar mavi ve eskisi kadar iyi niyetli insanların olduğu bir gezegen olmaktan çıkmıştı. Aradan geçen yıllar ne dünyaya ne de içinde ki insanlara yaramıştı. Artık insanlar mütevazılığı, sevecenliği ile değil, kibir ve güçleriyle övünüyorlardı. Bu yüzden kendilerinden farklı herkesi hor gördüler ve beğenmediler...

Söylemişim; Dünya ile Engelya birbirine yaşam biçimi olarak benzemekte ama bu benzerlik günlük hayatta farklılıklar göstermekte. Yine söylemişim; gezegenimizde, günlerin ve ayların isimlerinin değişik olduğunu. Bugün Engayıs ayına denk gelen son Engarşamba

günü. Yani Dünya zamanı ile Mayıs'ın son Çarşamba'sı. Burada ki tüm isimler bizler tarafından konulan ve bizi çağrıştıran isimler. Çünkü Dünya'dan kovulmuştuk ve artık o gezegeni hatırlatan hiçbir şey bizimle bağdaşmıyordu. Gezegenimize bile onlar isim vermişti: Dünyadaş. Literatürde bu isimle anılsa da biz Engelya ismini koymuştuk, içinde yaşayacağımız gezegenimize. Farklılıklar demişken örneğin; Engelya ve Dünya haberlerini engelvizyondan izliyoruz. Dünya'da ise bunun adı televizyon. Dünya'da otobüs adı verilen ulaşım araçları Engelya'da engelbüs adını almakta. Yine aynı şekilde Dünya insanların kullandığı iletişim aracı telefon, bizde engelefon ismiyle kullanılmakta. Engelsayar; bilgisayar, engelçalar; müzikçalar, engelnets; internet yerine vermiş olduğumuz isimler. Sakın isimlerine bakıp eskiden kalma olduklarına aldanmayın. Bu cihazlar her iki gezende de gelişimlerini her geçen gün sürdürmekte. Bizlerin içinde de Dünya'daki bilim adamlarından daha iyi engelim adamları var. Artık kulak içine takılan engelefon çipi ile beyne giden sinir damarları vasıtasıyla, konuşmalar ve mesajlar komutlarını direk beyinden almakta. Böylece ek bir cihaza gerek duymadan iletişime geçebiliyoruz. Düşünce gücü bu minyatür çip sayesinde kilometrelerce uzaklara gönderilebiliyor. Lakin gezegenler arası iletişim yasak, sadece yayınlanan gezegen içi uygu görüntüleri herkese açık...

Bu kadar şey anlattıktan sonra elbette kim bu diye beni merak edenleriniz vardır. Ben Engelya gezegeninde yaşayan bir engelliyim. Belki babamın niye beni görmediğini de anlamışsınızdır artık. Doğuştan iki bacağımda beni ayağa kaldıracak gücü kendilerinde bulamamış. 8 yaşına kadar tekerlekli sandalyede seyahat ettim ve daha sonra malum engerekli engelye benim bu gezegende ki yeni seyahat aracım oldu. Yıl 2318 teknoloji bu kadar mı kötü demeyin. Tabi ki değil. İnsanlar artık Dünya'da engelli doğmuyor ve engelli olmuyor. İnsanların çocukları; istedikleri boy, kilo ve fiziksel görünümde doğabiliyor. Neyse ki ruha işleyecek teknolojiyi daha geliştiremediler. Bunun yanında insanlar en az 100 sene yaşıyor ve hasta olmuyorlar. Ölüm nedenleri bağışıklık sistemlerinin bir anda çökmesi. İşte televizyonda duyduğum haber bununla ilgiliydi. Teknolojinin gelişmesi ile insanlar doğal ilaçlar kullanmıyor. Onların yerine vücutlarına takılan değişik özellikteki çipler, ilaç niyetine insanlara veriliyor. Bu çipler insanların bağışıklık sistemlerini kontrol altına alıp, tüm virüslere karşı koruma sağlıyor. Ama herhangi bir bilinmeyen virüs ortaya çıktığında, çipler yanıyor bağışıklık sistemi çöküyor. Böylece insan birkaç saat içinde ölebiliyor. En son dinazor gribi çıktığında 1 aylık süreçte 3 milyar insan hayatını kaybetmişti ve çare bulunamıyordu. 1 ayın sonunda geliştirilen yeni bir çip hastalığın sonunu getirmişti. Tabi tahmin edersiniz ki bu çipin maliyeti 3 milyar insana bedel bir fiyatta sunuluyordu. Yaklaşık 2 milyar insanda çipe yani ilaca anında sahip olamadığı için ölmüştü. Daha sonra çipin korsanı çıkmış, insanlar ucuzlayan maliyet ile biraz rahatlamıştı. Bu kez de; korsan olduğu için bu ilaç yan etki göstererek insanlarda tat alma duyusunu kaybettirmişti. Çoğu insan ölmektense bu duyusunu feda etmekten geri kalmamıştı. Ama şimdi durum çok farklıydı. Yeni virüs için geliştirilen hiçbir çip işe yaramıyordu. 4 aydır yayılan bu hastalık neredeyse insan neslinin yarısını yok etmişti...

Engelya'da yaşayanlar; kendilerine organik, Dünya'dakilere ise hormonlu diyordu. Çünkü biz, bugüne kadar bağışıklık sistemimize etkin eden hiçbir çipi kullanmadık. Kullandığımız her şey doğanın bize sunduğu türden ilaçlar. Bu yüzden belki insanlardan daha az yaşıyoruz, belki onlar gibi koşamıyoruz, göremiyoruz, duyamıyoruz ama onlardan daha çok mutluyuz ve daha çok hissediyoruz; sevgimizi, gezegenimizi ve kendimizi. Doğa ve insan bedeni, birlikte birçok hastalığı yenecek güçte. Dünya bunu anlayamadı, onlar her zaman mükemmel olmak istedi ve giderken de bize enjekte etmiş oldukları sıvı ile kendilerini bizden daha üstün gördüler. Bu sıvı Engelya'da, bundan sonra doğacak bütün çocukların engelli olmasını sağlayacaktı. Gen haritamızı bozmuşlardı. Tabi bunu yıllar sonra anladık ve açıkçası çok sorun da etmedik. Zaten bu olaydan sonra yapay olan hiçbir şeyi kullanmama kararı aldık. Bu yüzden onlara teşekkür edenlerimiz bile var, bizlere doğru yolu gösterdikleri için.

Olumsuzluklar her zaman insanları birbirine yaklaştırır. Onların bilmediği ise, olumsuz durum; bizim durumumuz değil, onların bizlere karşı göstermiş oldukları tutumlarıydı...

Engelya'da insanlar için engelsan diyorlar ama ben bir türlü alışamadım bu isme. Belki de Dünya'da doğduğum içindir bilmiyorum ama her zaman insan dedim kendime. Zaten bunu söyleyebilecek bir kişi varsa o da sadece benim bu gezegende. Çünkü Engelya'da hayatta olan, Dünya doğumlu bir tek ben kaldım. 96 yaşındayım, aslında çok bile yaşadım. Nasıl olduğunu bilmiyorum, sormayın da. Engelsanlar bazen benim, Dünya insanlarında bulunan çiplerden kullandığımı zannediyorlar ama bacaklarıma gözleri kayınca bu duygu yerini sevecenliğe bırakıyor ve bana saygı gösteriyorlar. Çünkü ben Engelya'da ki en yaşlı engelsanım ve aynı zamanda Engelkan'ım yani başkan...

Gelişen teknoloji ile bizlerde Dünya insanları gibi yaşayabiliriz. Sözün özü; engellerimizden kurtulabiliriz. Gözleri görmeyen egelsanlar için geliştirilen görme çipleri ile onlara renkleri geri verebiliriz. Konuşamayan, yürüyemeyen, düşünemeyen aklınıza gelebilecek tüm insani engelleri değişik çiplerle ortadan kaldıracaktır. Hatta bunu isteyen birçok engelsanda var. Ama ben Engelkan olarak buna karşıyım ve hep karşı oldum. Bir anlık mutluluk için, gelecek nesli Dünya gibi tehlikeye atamayız. Çünkü bu çipler gen haritasına etki ederek, o engelle (aile) içerisindeki tüm engelsanlara zarar vermekte. Dünya bunun çok sonradan farkına vardı. Orada babasının ve annesinin kullanmış olduğu ilaçlardan dolayı ölen çocukların sayısı bizim nüfusumuzdan fazla bile olabilir. Hal böyle olunca ben bu teknolojiyi istemedim. Engelson (kanun) olarak bunu gelecek nesillere işledim ve kabul ettirdim...

Anlayacağınız Dünya ve Engelya uzayda birbirine benzer iki gezegen ve aynı zamanda da birbirine en uzak iki gezegen. Bu uzaklık ışık yılına göre değil, düşünce yılına göre. Bu gezene sürüldüğümüzden beri, insanlar ile iletişimi kopardık, daha doğrusu koparılmaya zorlandık. İlk zamanlar sevdiklerimizden, dünyadan haber almak için çok uğraştık, çok yaşlar, inciler döktük ama hiçbir sonuç vermedi. Durumumuzu kabullenip, yeni yaşamımız için hazırlıklara başladık. O gün bugündür ne biz onlarla iletişime geçtik ne de onlar bizimle. Ta ki bugüne dek. Dünya üzerinde, bağışıklık sistemi bozulmayan tek bir insan bile yok. Bu yeni hastalığı yenmeleri için; bağışıklık sistemi bozulmamış, yaşayan canlı bir insanın gen haritasına ihtiyaçları var. Yani Engelya'da yaşayan son insana, bana. İlk önce panik olmuşlardı çünkü yaştan dolayı bütün Dünyalı Engelyalıların öldüklerini zannetmişler. Lakin benim yaşadığımı öğrendiklerinde; gözlerindeki o kibir, yerini acizliğe bırakmıştı. Bu hastalık olaylarından sonra seçilmesi kesin gözle bakılan yeni başkan adayı benimle iletişime geçmişti. Zaten eğer bu hastalığa çözüm olacak yolu bulursa kesin başkan seçilecekti. Bunu biliyordu ama sırf bunu bildiği için değil, insanları önemseydiği için yardım istiyordu. Bunu bir şekilde hissettirmişti bana. Hatta bizi tekrar Dünya'da yaşama fırsatı vereceğini bile söylemişti. Uzun zamandan sonra bu kadar güldüğümü hatırlamıyorum, sonrada uzun uzun düşündüğümü. İlk önce şaka gibi gelmişti, daha sonra eğer olursa nasıl bir yaşamımız olur diye hayal etmiştim. Eski evimize giderdim, acaba kardeşlerim var mıydı? Annem ve babamın ilerleyen Dünya teknolojisine rağmen yaşadıklarına ihtimal vermiyordum ama yine de bir umut diye içimden geçirmedim değil. Odam hala eskisi gibi duruyor muydu? Dolabımda kıyafetler rengârenk dizili miydi? Bir anda kendimi Dünya'da hissettim. Sonra kendime gelip, gerçekçi düşünmeye başladım. Bu bizim için büyük bir riskti. Kurulu bir düzeni bırakıp doğduğum ama yabancı olduğum bir gezegene yerleşmek ve diğer engelsanların tamamen yabancı olduğu Dünya'ya onları da peşimden sürüklemek, çılgınca bir fikirdi. Bu teklifi sonra düşüneceğimi belirtip, öncelikli olarak insanların hayatı dedim ve onlara bir gün sonra kararımızı açıklayacağımızı söyledim...

Engelya'da konseyimiz ile toplandık ve Dünya'nın talebini tartıştık. Ben hiç umutlu değildim açıkçası olumlu bir karar çıkacağına, en azından hararetli tartışmaların olacağı bir toplantı bekliyordum ama olmadı. Dünya'nın yalnız bana ihtiyacı vardı ama bu kararı tek başıma veremezdim. Öylece çekip gitmek olmazdı. Arkamda onlarca yıl beraber olduğum

engelsanlara sırt çeviremezdim. Zaten hepsi Dünya’da yaşanan bu drama şahit olmayı istemiyordu. Bunu duyunca gerçekten çok duygulandım. Aynı yerde doğmadan, aynı insanlarla birlikte büyümeden onları anlayabilmek, kendini onların yerine koyabilmek büyük erdemlikti. İşte engelsanlar bu erdemi hiç tereddüt etmeden gerçekleştirmişlerdi. Lakin küçük bir sorun vardı, en azından benim için küçük. Dünya insanlarına yardım edebilecek tek kişi bendim. Dünya’ya gidecek, bir dizi test aşamasına girip gen haritamı yeniden çıkarmalarına izin verecek ve en önemlisi birkaç milyar ışık yılı yol gidecek olan ben 96 yaşındaydım. Gezegene göre fazla yaşamış biri olarak çok sağlıklı da sayılmazdım. Solunum yollarım eskisi kadar iyi çalışmıyor, ciğerlerime taze hava gitmiyordu. Engelsanlar işte bunu büyük bir sorun ediyorlardı. Zaten yaşlıydım, yakında ben de ailemin yanına göçecektim. Bunları biliyorlardı ama yine de beni kaybetmek istemiyorlardı. Bir kez daha Engelya’da olduğum için Engelyalı bir engelsan olduğum için kendimle ve onlarla gurur duydum. Zaten buraya geldiğim günden beri bir engelsandım, yalnızca bu isme alışamamıştım. Ne olursa olsun, Dünya’ya gitmeye böylece karar verdim. Bir engelsana da bu yakışırdı zaten diye düşündüm. Umarım her şey benim ve Dünya için yolunda gider...

Bu yazı; Dünya’ya yaptığım yolculuk esnasında yazıyor olduğum bir yazım. Yolumuz uzun. Dünya’ya indiğim andan itibaren bu yazıma devam edeceğim ve bir kitap halini alana dek yazacağım. Bu kitap; Engelya’nın ve Dünya’nın şimdiki ile gelecek nesillere kaynak olacak. Onlara birbirlerinden farklı olmadıklarını gösterecek. En zor zamanlarında içlerinden dışladıkları birilerinin veya sadece birinin, milyarları kurtardığını öğretecek. Şayet eğer bu satırları, kitap halini almadan okuyorsanız durum benim için ve büyük bir üzüntüyle söylüyorum ki Dünya için kötü bir hal almış olabilir. Büyük ihtimal solunum sistemim Dünya’ya yapılan yolculuğu kaldıramamış ve gözlerim Dünya’yı son bir kez göremeden kapanmıştır. Umarım böyle bir şey olmaz ama şu anda okuduğum satırlar böyle bir şeyin olduğunu gösteriyor ne yazık ki. Bundan sonra söyleyebileceğim çok şey yok. Dünya zaten eskisi kadar mavi ve eskisi kadar iyi niyetli insanların olduğu bir gezegen olmaktan çıkmıştı. Ama artık Dünya, kötü niyetli insanların bile içinde olacağı bir gezegen olamayacaktı. Çünkü Dünya üzerinde bundan sonra hiçbir insan yaşamayacaktı. Bazı durumların telafisi ne yazık ki sonradan olmuyor. Hatalar elbette olacaktır ama o hatanın neresinden dönüleceğini iyi kestirmek lazım. Bazen de bazı konularda hata yapmamak lazım belki de. En azından uğraşmak lazım, sonradan pişman olmamak için. Sevdiklerimizin kıymetini gittikten sonra değil, yanımızdayken anlamalı. Ben, sen, o diye ötekileştirmeden biz diyerek bu hayat yaşanmalı. Yine de ben, her şey için insanlık adına üzgünüm. Keşke geçmişe dönmenin bir yolu olsa. Ama bugünden sonra bize en uzak gün, gelecekte ki yaşayacağımız zorluklar değil, arkamızda bıraktığımız kırgınlıklarla dolu dün. O zaman diyecek fazla bir söz kalmıyor. Hoşça kal Dünya ve kendimi sizden biri olarak saydığım sevgili insanlar. Hoşça kalın, hoşça...

ÖZGEÇMİŞ

Eser Sahibi Adı Soyadı: Dođukan DOĐAN [D.D]

Dođukan Dođan [D.D]; 1 Aralık 1988 yılında İstanbul'da doğmuştur. İlkokul'da kütüphane kolu başkanı olmuş ve kitaplarla dost olmaya o yıllarda başlamıştır. İlk şiir deneyimini sınıfında âşık olduğu bir kız arkadaşına yazan ve daha sonra durmaksızın şiir yazmaya başlayan Dođan, öğretmenlerinin teşviki ile çeşitli şiir yarışmalarına katılmış, o dönemlerde çeşitli dereceler almıştır...

Okuduđu Gültepe İlköğretim Okulu'nda 6. Sınıfta haftalık gazete çıkarmaya başlamış, 4 sayı sonra bütün yükün üzerine binmesi yüzünden devam edememiştir. Bu gazetede öğrenci paylaşımları, resim, şiir, öykü, öğretmen görüşleri gibi köşelere yer vermiş, kendisi de öykü ve şiir yayınlamıştır. Okul piyeslerinde küçük oyunlar yazıp, aslında gelecek için ilk adımları bu dönemde atmıştır...

2007 yılında Pamukkale Üniversitesi Elektronik ve Bilgisayar Öğretmenliği bölümünü kazanmış ve Denizli'ye taşınmıştır. Üniversite hayatı boyunca birçok sivil toplum kuruluşunda aktif olarak görev almış, daha sonra Avrupa Gençlik Derneği'ni iki arkadaşı ile birlikte kurmuştur. Burada Avrupa Birliği, KOSGEP gibi birçok alanda proje yazmış ve projelerde koordinatör olarak görev yapmıştır. TEMA Vakfı'nın üniversite teşkilatlanması olan PAÜ Genç TEMA Kulübü bünyesinde; çocuk oyunları, kukla oyunları, tiyatro senaryoları yazmış, hem de oynamıştır. Arkadaşları ile KOZALAK adında aylık çevre dergisi çıkarmışlardır. KOZALAK yayın hayatına halen devam etmektedir. Müzik hayatına burada da devam etmiş, PELESENK adında bir grup kurarak Denizli'de hatırı sayılır bir hayran kitlesi oluşturmuşlardır. Grup içerisinde vokal gitar görevi almış, şarkı sözü ve beste çalışmalarına devam etmiştir...

Pamukkale Üniversitesi Öğrenci Radyosu olan RADYO PAÜ 'yü arkadaşları ile beraber kurmuş ve her hafta "Şiir Müzesi" adlı bir program yapmıştır. Program her hafta bir şairi konsept olarak belirlemiş ve onun üzerinden gitmiştir. Bunun yanında yayın içerisinde dinleyicilerin göndermiş oldukları şiirler okunmuş ve istek parçalar program esnasında sunulmuştur...

Hayatının her alanında şiirin yeri ayrı olmuştur. Yakın bir zamanda bir şiir kitabı çıkarma düşüncesi vardır. www.isimsizsairler.com sitesini yayın hayatına sokmuştur ve yeni projeler için araştırmalar yapmaktadır. www.gdevi.com ve www.dogukandogan.com sitelerinden yeni projelerini duyurmaktadır. Şu an British English İngilizce Dil Okulları'nda Bilişim Koordinatörü olarak çalışmaktadır...

Burada yazamadığı, unuttuğu, hatırlayamadığı birçok şiir, öykü, tiyatro çalışmasının içerisinde bulunmuştur. Kısacası; sanatın her dalında gönül bağı olan, kendini yazma aşığı olarak gören biridir...